

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Cursus Theologicus

Gormaz, Juan Bautista

Augustae Vindelicorum, 1707

Sect. 2. Qualis debeat esse Sacramentalis Confessio?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-81978](#)

dum proponitur ex num. 101. Smulque additur novum peccatum Sacrilegii. Quando verò Confessio fuit invalida, si fiat eidem Sacerdoti memori adhuc illorum peccatorum, sufficit uno verbo, ea iterum repetere, dicendo: accuso me de iis omnibus, quæ alias confessus sum, explicando, si fuit commissum novum peccatum Sacrilegii: Imò sufficit, juxta plures, si confessarius generatim meminit statum pœnitentis. Quod si confessio postea altera fiat, debent omnia peccata quoad speciem, & numerum repeti, ac si nunquam essent confessa, idque ex quo cumque capite contingat, Sacrementum fieri irritum. Si autem aliquis validè fuit confessus, non tenetur, per se loquendo, peccata illa iterum in Confessione aperire; aliquando verò teneri potest per accidens, ut si integrè confiteatur, & solum indirectè absolvatur à reservatis, juxta dicta numero Superiori, tenetur postea reservata iterum confiteri ad habendam directam Absolutionem de illis, vel si opus sit ad pœnitentis consuetudinem agnoscendam. Unde Innocentius XI. damnavit 58. propositionem; quæ sic habebat: *Non tenemur Confessario interroganti fateri peccati alius consuetudinem,*

SECTIO II.

Qualis debeat esse Sacramentalis Confessio?

§. I.

Asso primò. Nullum est validum pœnitentia Sacrementum, absque Confessione formaliter integra, neque absque Confessione integra materialiter, quod species, & numerum peccatorum, si nulla sit causa rationabilis excusans ab ea integritate. Probatur facile Conclusio ex dictis. Confessio formaliter integra est necessaria necessitate Sacramenti; Confessio verò integra materialiter est necessaria necessitate præcepti, ex n. 85. atqui absq; Confessione necessaria necessitate Sacramenti, non potest dari validum Sacrementum, absque sua parte essentiali, quod evidenter repugnat. Insuper quando nulla causa rationabilis excusat ab adimplitione præcepti de integritate Confessionis materiali, tenetur sub gravi ad

R. P. Gormaz Theolog. Tom. II.

eam integratem; ita ut omissione unius solius lethalis satis sit ad frustrationem Sacramenti, sive ad hoc, ut nihil Deo remittendum proponatur, ex num. 101. & 108. Quandò autem Sacrementum Pœnitentiae frustratur, non est validum: ergo &c. Assero secundò, cum Exim. Doctore, & omnibus antiquis videndis apud Cardinas tom. 2. Chrisis Theologicæ tract. 6. disputat. 46. contra Caramuellem, & aliquos Recentiores: Peccata strictè, & negativè dubia declarati debent in Confessione. Probatr primò. Tunc datur peccatum strictè, & negativè dubium, quando aliquis dubitans an peccaverit, non habet motiva sufficientia ad prudenter judicandum, quod non peccaverit, vel saltem manet intellectus anceps inter utramque rationem, quin alterutri parti possit prudenter assentiri, sicuti non habemus fundamenta sufficientia, ad assentendum alterutri parti, quando quæcumque, an grana arenæ sint paria, vel imparia: etenim quod in hoc casu præstat ignorantia, in casu nostro præstat dubium: si enim sunt rationes sufficientes, ad prudenter judicandum, peccatum re vera esse commissum, jam non dicitur strictè, & negativè dubium, sed verè probabiliter commissum, sive, ut alii vocant, dubium positivè; sicuti si adsint rationes sufficientes ad prudenter judicandum, re vera non esse commissum: dicitur verè, & probabiliter non commissum, de quo agemus postea: atqui quando aliquis dubitans, an peccaverit, non habet motiva sufficientia ad prudenter judicandum, quod non peccaverit, vel manet anceps, tenetur peccatum illud confiteri: ergo &c.

Probatur Min. qui ita dubitat, tenetur, quantum est ex se, agere pœnitentiam, ut illud peccatum ei remittatur, si forte quid commisit: qui enim cum eo dubio diligentiam illam omitteret, imprudentissime se gereret, & contra charitatem propria peccaret: atqui pœnitentia hominis Christiani, vel est Sacramentalis Confessio in re, vel in voto, quo obligatur ad Sacramentalem Confessionem: ergo qui ita dubitat, tenetur ad Confessionem. Probatur Min. ex Tridentino sess. 6. c. 14. dicente; *Unde docendum est, Christiani hominis pœnitentiam post lapsum, multò aliud esse à Baptismali, eaque contineri*

Aaa aa non

non modo cessationem à peccatis, & eorum detestationem, aut cor contritum, humiliatum, verum etiam eorundem Sacramentalis Confessionem, saltem in voto, & suo tempore faciendam: ergo &c. Confirmatur primò. Non minùs requiritur ad valorem Sacramenti Pénitentiae, quod peccata sunt commissa post Baptismum, quam quod peccata sunt verè commissa, ut adversarii fatentur, & constat à num. 71. sed qui dubitat, an commiserit hoc peccatum mortale ante, vel post Baptismum, tenetur cum eo dubio illud confiteri, & sub conditione Absolutionis suscipere: ergo &c. Confirmatur secundò, ex Catechismo citato num. 109. Conclusionem nostram expresse docente.

133. Respondebis primò: hominem dubitatem de peccato commisso, præsumendum esse innocentem, cum possessio sit pro Innocentia, ut constat in regulis Juris, ex quibus, *in dubiis melior est conditio possidentis, & in obligationibus, pennisque imponendis benignior interpretatio est facienda, statque pro libertate Innocentia, & possessio*. Contrà tamen primò. Ex his regulis juris ad summum, potest esse in dubio pro libertate possessio, quoad effectus onerosos, v. g. restituendi, subeundi condemnationem, solvendi pœnam, aut quodvis aliud simile onus; secùs vero quoad effectus favorabiles, ex quorum omissione summa reo infelicitas prudenter imminent posset: atqui in casu nostro obligatio pœnitendi, adeoque & confitendi, est effectus reo favorabilis, ex cuius omissione summa ipsi infelicitas prudenter imminere posset: si enim moreretur absque pœnitentia de eo peccato, quod te ipsa fuerit commissum, & damnaretur in æternum, quæ summa est omnium infelicitas; ergo &c. Contrà secundò, ad homines: licet de dubio quoad effectus purè onerosos non tenentur ex regulis juris homo ex naturali charitatis præcepto pœnitere, atamen de dubio peccati commissi, tenetur saltem præcepto naturali charitatis pœnitere, ut adversarii fatentur: ergo illæ regulæ Juris inutiliter adducuntur ad casum nostrum.

134. Respondebis secundò. Pœnitere ex solo præcepto charitatis, non esse tantum onus, quantum obligari ad Confessionem: cum autem per hujusmodi pœnitentiam

præcaveatur malum illud imminens; folius est effectus reo favorabilis; adeoque obligatio ad Confessionem, jam esset effectus onerosus, ad quem homo non tenetur propter solum dubium. Quia de causa Tridentinum solum obligat ad confitenda peccata, quorum quis conscientiam habet, ex num. 101. Conscientia autem idem est, ac cognitio cum Scientia, quæ ex dubio non habetur. Unde si ad hanc obligationem Confessionis teneretur homo, obligaretur ad pœnam certam, propter delictum non certum; adeoque contingere posset, quod innocens reheretur ad subeundam pœnam, quod naturæ lumine est planè dissonum. Contra tamen primò. Nullus est actus pœnitentie, cui ratione sui debeatur remissio peccati; ut constat ex num. 303. de Virtute, nisi ex acceptatione, & promissione divina, ut ipsi adversarii, cum quibus disputamus, fatentur, adeoque Fidelis non potest præcavere mala ex peccato imminentia, nisi penitentia modo, quo Deus exigit pœnitentiam ad remissionem; atqui pœnitentia, quam Deus exigit, est Confessio Sacramentalis in re, vel saltem in voto, quo pœnitens obligatur ad Confessionem, ex num. 132. ergo pœnitentia favorabilis Fideli pro peccato dubio nunquam datur absque Sacramentali illius Confessione, vel obligatio ilud confitendi.

Contrà secundò. Non solum potest homo habere scientiam de eo, quod peccavit, sed etiam de eo, quod dubitat, an pœnitaverit: etenim non est minùs, quod seit id, quod scit, quam quod dubitat de eo, de quo dubitat: atqui utraque certitudo sufficiens est ad scientiam, & conscientiam juxta Tridentinum: ergo &c. Probauit Min. utraque certitudo sufficiens est, ut homo non possit se excusare à facienda pœnitentiam, ex num. 132. sed pœnitentia fit de peccato, prout est in scientia, & in conscientia, ita nimisrum, ut si peccatum sit in conscientia certum, pœnitentia fiat de peccato, ut certo; si autem sit in conscientia dubium, pœnitentia fiat de peccato, ut dubio; ergo &c. Contrà tertio, Utraque certitudo sufficiens est, ne dicatur, quod peccatum illud memorie non occurrit: atqui pœnitens tenetur confiteari peccatum, prout memoriæ occurrit, folium

solumque excusatur à Confessione illius, quod post diligens conscientia examen memoria non occurrit, ut constat, ex 6. principio dato num. 101. ergo &c. Unde juxta Tridentinum, idem omnino est, meminisse peccati, ac peccatum memoriae occurrere.

35. Contra tertio: quia Conscientia in iure Canonico, nihil aliud significat, nisi certitudinem prout à nobis expositam: Sic in Decretalibus cap. *Petitio de Homicidio voluntario*, Honorius Tertius ita ait: *Mandamus, quatenus si de interfictione cuiusdam in illo conflictu tua conscientiae remordeat, a Ministerio Altaris abstineas reverenter, cum sit consultus in hujusmodi dubio abstinere, quam temere celebrare s* & Capite Inquisitioni de sententia Excommunicationis, Innocentius Tertius, ita habet: *Inquisitioni tue respondentes, creditus distinguendum, utrum alter conjugum certò sciat impedimentum conjugii, propter quod sine mortali peccato non valeat carnale commercium exercere; quamvis illud a* pud Ecclesiam probare non possit: an non sciat pro certo, sed credit. In primo casio debet potius excommunicationis sententiam humiliter sustinere, quam per carnale commercium peccatum operari mortale. In secundo distinguimus, utrum habeat conscientiam hujusmodi, ex credulitate levi, & temeraria, an probabili, & discreta. En ex ore Pontificis haberi conscientiam, ex credulitate levi: *Verum cum conscientia pulsat animum ex credulitate probabili &c.* En iterum conscientiam ex credulitate probabili: ergo cum certò aliquis scit, se dubitare, an peccatum commisit, vere habet conscientiam de peccato dubio; adeoque obligatio confitendi non erit tunc effictus purè penalisi, sed favorabilis poenitenti.

Probatur secundò Conclusio: Christus Dominus ita potuit hoc poenitentiae Sacramentum instituere, ut fideles, non solum essent obligati ad confitendum peccata certa, sed etiam peccata dubia: atqui ex universa Ecclesiae praxi colligitur, hoc modo instituisse hoc poenitentiae Sacramentum: ergo &c. Pobatur Min. Usus confitendi peccata dubia, ac persuasio de obligatione ea confitendi, semper rejecta est ab Ecclesia omnibus retro saeculis

R. P. Gormaz Theolog. Tom. II.

nec ullus Sanctorum Patrum, aut antiquorum Theologorum, de hoc unquam dubitavit: Dubium enim apud modera nos Theologos 40. ab hinc annis incepit; sed dici non potest, Ecclesiæ tota saeculis fusse deceptam eâ existimacione: ergo dicendum est, ita fusse à Christo institutum hoc Sacramentum, universaque Ecclesiæ ita fusse traditum per apostolos. Hæc ratio adeò efficax est, ut Arriaga, Oviedus, Moya, alioque quamplures eâ solâ nitantur, quam insolubilem judicant, & confirmant ex regulâ Augustini tradita numero 59.

Respondebis; ex usu fidelium non inferri traditionem: quia de tali usu semper retento non constat, cum antiqui Patres de eo non meminerint. Quinim licet retentus fuisset; non constat, cum ortum ex obligatione, & non ex aliis capitibus devotionis, aut majoris securitatis conscientie. Contra tamen: traditio præcepti Christi per Appstolos, & iste usus semper in Ecclesia retentus, clare constat, ex antiquis Patribus, & Concilis: ergo &c. Probatur Antecedens: Universa Ecclesia semper intellexit institutionem fusse à Christo integrum peccatorum Confessionem, ut definit Tridentinum citatum numero 101. ad quam integrum Confessionem tenentur fideles aperire omnia lethalia, quorum conscientiam habent, ut definit idem Tridentinum ibidem citatum; atqui non solum sunt in conscientia peccata certa, sed etiam peccata dubia, ex num. 135. ergo &c.

Q. II.

A Ssero tertio. Non tenentur fideles ad aperiendas circumstantias, intra eandem speciem aggraventes; bene verò ad declaranda peccata, sive formiditer, sive æquivalenter peccatorum numerum angentia. Probatur primo. Circumstantiae, quæ intra eandem speciem pure circumstantiae sunt, superadducta substantiæ actus malitiæ veniale, quam in Confessione poenitens exprimere non tenetur: Supposito enim, quod ad furum grave requirantur quatuor Julii; qui suraretur quinque, superaddiceret peccato gravi circumstantiam unius Julii, intra

Aaa aa 2

can-

eandem speciem aggravantem. Si autem furaretur octo, quatuor illi superadditi jam non essent pura circumstantia, sed novum æquivalenter peccatum, supra alios quatuor julios, quod poenitens teneretur explicare: ergo &c. Probarur Antecedens: eatenus circumstantiaz intra eandem speciem sunt circumstantiaz puraz, quatenus regum, & necessarium judicium Confessarii circa poenitentem non immutant: si enim immutarent, jam non essent circumstantiaz, sed peccata confinda, ut in poenis imponendis posset aquitas servari in isto Sacramentali judicio, ex Tridentino titato num. 101, in principio secundo: atqui circumstantiaz, quæ malitiam dumtaxat venialem superaddunt, non immutant necessarium, & regum Confessarii judicium circa poenitentem; bene verò illæ, quæ æquivalenter peccatorum numerum augent: siquidem diversissima injungenda est poenitentia illi, qui furatus est centum millia, quam illi, qui furatus est solum quatuor: ergo &c.

§40.

Respondebis: Nomine circumstantiarum intra eandem speciem intelligi ab Authoribus, non solum illas, quæ venialem malitiam superaddunt, sed eas etiam, quæ æquivalenter augent numerum peccatorum, ut constabit authoritates legenti. Cùm autem Trident. ex professo explicans obligationem poenitentis solum doceat, teneri ad confinda peccata, quoad speciem, & numerum, & quoad circumstantias mutantes speciem, nullamque obligationem proponat, quoad circumstantias intra eandem speciem aggravantes, nulla est obligatio poenitentis ad eas in Confessione periendas; ac proinde, si semel poenitens furatus est quatuor, satisfaciens dicendo, se semel commississe furtum grave, eodemque modo satisfaceret, si semel furatus eset centum millia, dicendo, se semel commississe furtum grave, quin quantitatem illam magnam furti teneretur aperire. Contra tamen primò: circumstantiaz, quæ æquivalenter augent numerum peccatorum, nunquam vocantur ab Authoribus circumstantiaz nudè sumptaz, sed cum addito extrahente eas à pura ratione circumstantiarum: Sic vocantur à pluribus circumstantiaz, non quidem aliqualiter, sed absolutè, intra eandem speciem notabiliter aggravantes, id

est peccatorum numerum æquivalenter augentes, ut antiquos legenti placuit fieri, & constabit ex D. Thom. num. 143, ergo licet non sit obligatio confitendi eas puras circumstantias, cùm necessarium Confessarii judicium non immutent; necessarium erit confiteri circumstantias non puras, sive peccatorum humerum æquivalenter augentes, ut potè necessarium Confessarii judicium immutantes.

Contra secundò. Non solum teneat poenitens confiteri, se peccasse; sed tenetur ex Tridentino aperire singillatim peccata sua, declarando, unum ab alio distinguiri, ex num. 108. atqui si una vice aliquis furatus fuisset quatuor, & altera vice futurus fuisset centum millia, non aperire singillatim sua peccata, solum dicendo, se bis comitisse furtum grave: Licet enim actus solum fuerint duo, objecta tamen per eos actus ablata, sunt plus quam duo furti gravia, ut per se notum est: ergo poenitens, qui tenetur singillatim aperire peccata, tenetur aperire quantitatē illam magnam, per secundum furtum ablatum. Contra tertio ad homines: qui per unum actum decem homines interfecit; non satisfacit in Confessione dicendo, semel occidi; sed tenetur dicere, occidi decem homines: ergo qui per unum actum furatus est quantitatē per se sufficiens, ad constituantē decem furtū graviā, non satisfacit in Confessione, dicendo, semel commisi furtum grave; sed tenebitur dicere quantitatē sufficiētē ad decēm furtū graviā.

Contra quartò: Similique impugnatur Adversariorum responsiones: Nullus ex Authoribus antiquis, usque ad tempus D. Thomæ, vocavit puram circumstantiam aelius, illam, quæ numerum lethaliū æquivalenter auget; sed eam, quæ malitiam solum venialem superaddit, nomine de hac, sed de illa erat apud Antiquos controversia, quoad obligationem confitendi: ergo Tridentinum docens, singillatim confienda esse peccata, pariter docet, juxta Antiquorum sententiam, obligationem confitendi æquivalētē numerū peccatorum; ac proinde, quando de circumstantiis intra eandem speciem nihil addit, ex eo silentio, dumtaxat excluduntur circumstantiaz, quæ æquivalenter non augent numerū peccatorum. Conf-

quentia tenet; quia Concilia in suis definitionibus supponunt terminos notos, & admissos apud Theologos. Antecedens patet, inquit Esparta lib. 10. quæst. 90. art. 3. ad octavum, si legantur Alexander A-
Iensis par. 4. quæst. 18. memb. 4. artic. 3; D. Thom. in quartum, dist. 16. quæst. 3; art. 2. quæstiunc. 4. & 5. Scotus in quar-
tum, dist. 17. quæst. unica, artic. 2. Ceterum ut clarius appareat, en D. Thomæ verba eâ quæstiunc. 5.

143. *Ad quintam questionem dicendum, quod omnes circumstantias confiteri, est impossibile: quasdam autem confiteri, est necessitatis: sed in hoc est differentia opinio- nis. Quidam enim dicunt, quod omnes circumstantia, que aliquam notabilem quantitatem peccato addant, confiteri, necessitatis est, si memoriae occurrant. Alii vero dicunt, quod non sint de necessitate confitenda, nisi circumstantia, que ad aliud genus peccati trahant, & hoc probabilius est, sed addendum est, quae ad aliam speciem mortalis trahunt, cuius ratio est, quia venialia non sunt de necessitate Confessionis, sed solum mortalia, que quantitatē infinitam quodammodo habent. Et quia circumstantiae aggravantes, que aliam speciem peccato non trahunt, vel quae trahunt quidem, sed non mortalis peccati, non sunt de necessitate Confessionis, tamen eadem confiteri perfectionis est, sicut, & de venialibus dictum est. Statimque ad- dit. Ad primum ergo dicendum, quod de venialibus, & circumstantiis, que venialibus equivalent, potest homo sine Confessione exire. Unde juxta Antiquos, sicut, aliqua venialia sunt aliis graviotā, ita aliqua circumstantiæ, addunt aliquam notabilem quantitatem, que semper manet in genere venialis; adeoque sicut non tenetur confiteri venialis; ita neque eas circumstantias, utpotè æquivalentes venialibus; ex quo magnam accipit lucem Assertio nostra.*

144. *Probatur secundò Conclusio. Poeni- tens, qui taceret circumstantiam furti facti in Ecclesia, non confiteretur integrè peccatum, dicendo solum, se furatum fuisse quantitatem gravem: ergo qui ta- ceteret quantitatem centum aureorum, quos furatus est, non confiteretur integrè pec- catum suum, dicendo solum, se furatum esse quantitatem gravem. Probatur Con-*

sequentia: circumstantia mutans speciem in unico actu furti Sacrilegii non facit, quod sint duæ malitia specificè realiter distin- ctæ; aliter essent duo peccata realiter distincta, sed solum facit, quod in eo pecca- to sint duæ malitia specificæ æquivalenter distinctæ; altera quidem furti, & altera Sacrilegii: atqui in furto centum aureorum sunt etiam æquivalenter plura pecca- ta numero distincta: ergo &c. Confirmatur ex variis absurdis, quæ ex adversa senti- tentiâ sequuntur. In primis enim nulla esset obligatio aperiendi in Confessione opus illum externum, cum juxta probabiliorem, & communiores sententias, tota malitia peccati desumatur ab affectu interno, non autem ab opere externo, à quo solum potest sumi, æquivalens ad duo, vel plura peccata specie, vel nume- ro distincta, ex num. 139. Insuper: qui immaniter amputasset alicui aures, bra- chia, & pedes, linguamque ei abscedisset, atque oculos effodisset; satisfaceret praes- pto Confessionis, dicendo, se graviter aliquem vulnerasse; tum qui dislocatione tor- menti bellici occidisset mille homines, sufficienter delictum suum explicaret, di- cendo, se semel occidisse; Item: qui edi- cto injusto, boha totius Reipublicæ expo- liasset, & cives omnes bonis propriis expo- liasset, satisfaceret, dicendo, se semel grā- ve furtum commisisse; idemque esto de aliis similibus: sed hoc ipso naturæ lumino apparet absurdum: ergo &c.

Probatur tertio. Qui necessitatis esset ad eligendum unum e duobus furtis in æquilibus ejusdem speciei, v. g. ad furan- dum quatuor, vel centum, si eligeret ma- jus furtum, præ minori, peccaret sine du- bio, & tenetur confiteri tale peccatum, atqui tantum peccaret eligendo illum ma- litia excessum, quo non augetur forma- liter, sed solum æquivalenter numerus pec- catorum in actu, quo quis ea centum omni- nō liberè futaretur: ergo qui omnino liberè futatur centum, non solum tenetur confiteri, se commisisse furtum grave, sed tenetur declarare, se furatum fuisse centum. Confirmatur primò, quia alioquin in casu prædictæ necessitatis, qui fu- taretur centum, non tenetur peccatum furti confiteri, sed hoc dici non potest: er- go &c. Probatur Maj. volitio furandi illum excessum supra quatuor æquè libera est,

Aaa aa 3 & mor-

Disputatio III. Sec^{tio} II.

742

& moraliter mala , sive detur , sive non detur necessitas ad furandum quatuor : atqui si non datur necessitas , non tenetur ad confitendum excessum : ergo neque teneretur , quando daretur necessitas ad furandum quatuor. Probatur Conseq. Homo ille non teneretur fateri , se furatum esse materiam gravem : erat enim , ut supponimus , necessitatus ad eam furandam ; adeoque prout furatus est quatuor , non peccavit : atqui juxta Adversarios non tenetur confiteri excessum , quamvis aequivaleat furto gravi : ergo &c. Confirmatur secundò. Qui furatus est centum milia , non satisfacit in Confessione , dicendo , se furatum esse quatuor : ergo non satisfacit , quin declarat numerum aequivalentem peccatorum. Probatur Conseq. quia tacere materiam Confessioni non necessariam , non reddit Confessionem invalidam : atqui si non esset obligatio confitendi illum numerum aequivalentem peccatorum , qui confiteretur , se furatum fuisse quatuor ; & omnem aliam quantitatem taceret , taceret materiam Confessioni non necessariam : ergo &c.

146.

Affero quartò : licet necessaria non sit necessitate Sacramenti Confessio propriâ poenitentis voce facta ; quando tamen ita fieri potest , est necessaria necessitate præcepti , Ecclesiasticâ faltem consuetudine introducti. Probatur primò. Ex praxi , & usu Ecclesiarum , poenitens voce definitus , per signa , & nutus petens Absolutionem , licet , & validè absolvitur , adeoque certum omnino est , Confessionem propriâ poenitentis voce factam necessariam non esse , necessitate Sacramenti. Insuper licet sit dubium , an ex præcepto Christi , quando fieri potest , debeat Confessio fieri propriâ voce , juxta ea , quæ tradit author de vera , & falsa poenitentia apud August. tomo 4. cap. 10. dicens : *Quem ergo paenitet , omnino paeniteat , & dolorem lacrymis offendat , reprobante vitam suam Deo per Sacerdotem , preveniat judicium Dei per Confessionem ; præcepit enim Dominus mundatis , ut offendenter omnia Sacerdotibus , docens corporali præsentia confienda peccata , non per Nuncium , non per scriptum manifestanda.* Hæc enim verba cōmētādant , ut explicent , Confessionem non faciendam esse absenti ad recipiendam Absolutionem ab absente , pos-

sunt etiam rectè intelligi de Nuncio , & isto ad absentem missio , ut conferat Absolutionem , de quo agemus infra ; adeoque ex illis verbis non arguitur certò præsumptum divinum de Confessione ore facienda. Cæterum de Ecclesiastica consuetudine , quâ scimus , Confessionem fieri propriâ voce poenitentis , quando penitentia propria voce confiteri potest , non est dubium , sed res certa omnibus fidelibus nota ; quam consuetudinem sub gravi obligare , censem communiter Doctores in Ecclesia , ut constabit numero sequenti ; sed nemini licet talem consuetudinem violare : ergo &c. Exindè .

Probatur secundò : Ecclesiastica consuetudo , quæ sub gravi obligatione aut introducta , aut recepta est , sub gravi obligat , licet sub gravi non obliget illa , quæ utiliter implenda proponitur , & ut talis admittitur , & agnoscitur : atqui ecclesiastica consuetudo confitendi propriâ voce , quando penitentis potest , sub gravi obligatione est recepta : ergo &c. Probatur Tertiū de obligatione ortâ ex consuetudine , nullo apriori modo colligi potest , quam ex communi omnium , & præcipue Doctorum consensu atqui ex communi Doctorum consensu : consuetudo in casu nostro ita est obligatoria , ut certissime obliget ad minus sub levi , teste Arriaga disput. 51. sect. 8. num. 59. & valde probabiliter sub gravi , quandoquidem esset nimia levitas animi contra talem communem consuetudinem in re adeo gravi agere ; ergo &c. Confirmatur : licet ex nullo texu possit certò probari consuetudinem inducâisse ad obligandum sub gravi , ut notavit Card. de Lugo ; attamen communis Doctorum consensus gravem obligationem agnoscens satis est , ut ea consuetudo vim legis obneat obligantis sub gravi , quando nullum est grave fundamentum pro opposito , ut contingit in casu nostro. Ex dictis

2. III.

Est primò : nullum esse peccatum , si paenitens paucis verbis se acuerit , omnia sua peccata sufficieenter clavis subjiciendo. Ratio est , quia plures sunt causas , quos Doctores admittunt , in quibus paucis verbis servari potest consuetudo confitendi verbaliter : v.g. si paenitentia tradit

tradat omnia sua peccata scripta in schedula Confessario, cui postquam legerit, dicat pœnitens: de his omnibus me accuso; ut notavit Lugo disp. i 5. sect. 2. num. 80. & cum eo Arriaga supra cit. tum etiam si Confessarius extra Confessionem novabit peccatum pœnitentis, sufficiet, si pœnitens dicat: accuso me de peccato, quod scis me commisso, ut notavit Exim. Doctor disput. 22. sect. 6. num. 3. qui etiam notat, sufficere, quando quis in Confessione invalida omnia sua peccata declaraverat, si eidem Confessario eorum peccatorum memori dicat, accuso me de omnibus peccatis, que in precedenti Confessione dixi, ut præmoniti num. 82. & 129. Quod idem est de aliis similibus casibus, qui ex cogitari possunt: cum autem nulla verecundia excusare possit a prolatione eorum verborum: accuso me de his peccatis, que nosti, vel legisti, quæ factis sunt ad Confessionem vocali, ea de causa a Confessione vocali excusare non posse, ut verecundia, ut Lugo, Arriaga, & Martinus Perez distincte notarunt. Quithomò cum hoc sit omnis Sacramentum intrinsecum ex num. 123. ex nullo capite patitur exceptionem.

Fit secundò: illum, qui confiteri non potest, nisi publicè, vel per interpretem, non tenet ad declaranda singillatim omnianua sua peccata, saltem extra articulum mortis ex num. 37. Si autem pœnitens vellit, quoties præcepto naturali Confessio publica prohibita non sit, ut quando ex ea scandalum, vel quid simile oritur, poterit publicè singillatim omnianua sua peccata confiteri. Ratio est, quia ut constat ex Tridentino eo n. 37. Confessio publica per se non est jure divino prohibita, licet non sit præcepta. Unde quando jure naturali prohibitum esset, aliqua peccata publicè confiteri, si pœnitens aliter non posset, quam publicè confiteri, posset ea peccata confiteri, quæ jure naturæ non prohiberetur declarare, & dicere: de his, & de omnibus meis peccatis me accuso. Teneretur autem postea, quando posset, in Confessione secreta confiteri directè ea peccata, quæ tactuit. Quando vero pœnitens scripto dat Confessatio legenti omnia peccata, & postea dicit: de his omnibus me accuso, non tenetur ea postea iterum confiteri, cum omnia in ea Confessio-

sione directè confiteatur. An vero Confessio per litteras facta Confessario absenti licita sit, vel prohibita? constabit, cum de Absolutione agamus disputatione sequenti.

Fit tertio: multipliciter posse reddi in-

validum Sacramentum, & vitiosam confessionem. Ratio est, quia quotiescumque deficit materia proxima Sacramenti, nempe contrito præscindens à perfecta, & imperfecta, deficit Sacramentum; cum talis materia proxima sit pars essentialis, ut constat à hum. 75. atqui materia proxima, sive talis contrito multipliciter potest deficere ex vitiosa confessione: ergo &c. Probatur Min. Si aliquis in Confessione mentiatur ad vertenter, addendo aliquod mortale, quod non commisit, vel tacendo aliquod, quod commisit; cum tunc mortaliter peccet, impedit veram Contritionem, & Attritionem, quæ cum actuali lethali componi non possunt. Pariter si aliquis confiteretur solum unum veniale, absque ullo dolore de illo, peccaret contra institutionem Sacramenti, exigentem actum pœnitentia circa materiam; quæ ad conficiendum Sacramentum, ita apponitur necessaria; ut sine illa tale Sacramentum extare non possit: licet enim ex se ve-
hicle leve sit, in hoc casu est quid grave, in ordine ad finem Sacramenti. Sic paucissima aqua, quæ vino admiscetur, in se est quid leve, in ordine ratione ad finem præcepti significantis coniunctionem Christi cum Fidelibus, sive membrorum cum capite, ut diximus in Tractatu de Eucharistia, est res gravissima: adeoque graviter peccaret, qui ad conficiendum Sacrificium, nollet aquam viro immiscere. Sic etiam tenuis cibus in se est res levis, in ordine tamen ad servandum jejunium naturale requisitum ab Ecclesiâ, ad recipiendam Eucharistiam, est res gravis: ergo etiam dolor requisitus ad retractionem venialis, quod unicè apponitur pro materia Sacramenti, est res gravis in ordine ad conficiendum Sacramentum; adeoque qui solum unum veniale confiteretur, illudque dumtaxat apponere pro materia Sacramenti, peccaret mortaliter, si non doleret de illo, ad conficiendum Sacramentum.

Fit quartio: Mendacium in confessione de levi, non pertinente ad materiam

Sacra-

Sacramenti, per se loquendo, non esse mortale; adeoque neque invalidare Sacramentum. Ratio est: quia tale mendacium nequaquam impedit materiam remotam, & proximam necessariam ad Sacramentum; adeoque ex nullo titulo potest per se inducere malitiam gravem. Pariter qui aliis Confessariis confitetur omnia sua mortalia, & post ea suo ordinario Confessario confitetur solum venialia, non peccat mortaliter, ut contra Sylvestruim docent Exim. Docttor, Navarrus, Reginaldus, Lugo, & alii communiter. Ratio est, quia penitentis tute confessus est mortalia, ut supponimus, nec per se loquendo, tenetur eabis confiteri; adeoque cum non dicat, se solum commisisse venialia peccata ab ultima confessione facta, apud ipsum ordinarium confessarium, nequaquam mentitur in re gravi. Quod autem dicat, se nihil aliud habere pro materia confessionis, nullum est crimen, cum nullam aliam materiam teneatur declarare ordinario confessario peccata commissa ab ultima Confessione, apud ipsum facta. Per accidens tamen potest esse lethale, negare Confessario interroganti, ea peccata commissa, si necessarium sit ad cognoscendam pravam consuetudinem penitentis, ejus occasionem, & periculum peccandi mortaliter, ex propositione damnata ab Innocentio XI. num. 129.

152. Fit quinto: Facile resolvi posse ex difficultatem, quam aliqui longe controvertunt, nimis an reddatur nulla Confessio, quando intentio confitendi, & recipiendi Sacramentum penitentiae, viatatur ex aliquo alio fine, aut motivo malo, v. g. quando quis vult confiteri, & recipere Sacramentum, referens hoc ad turpem finem inanis gloriae, aut vanas existimationes apud Confessarium, aut alios? Etenim quando intentio confitendi, ex motivo malo, redditur mortaliter mala, tunc Sacramentum est nullum, quia tunc datur actuale peccatum mortale; atque adeo deficit debitus dolor, & propositum, ex dictis. Quando autem intentio solum redditur venialis, hoc motivum leviter malum tunc per se non invalidat confessionem, cum non impedit debitum dolorem versantem circa materiam, quae apponitur ad conficiendum validum Sacramentum; dolor enim supernaturalis,

licet componi non possit cum actu naturali pravo mortaliter peccaminos, protest componi cum actu naturali venialiter malo. Unde ex illo non invalidatur Sacramentum. Quod idem diendum est de quocunque alio peccato de re lessimis in confessione; peccatum quidem leve non solum habituale, sed etiam actuale, stare potest simul cum vera generali attritione, & vera confessione de mortalibus, sive de aliis venialibus; aquilum peccatum veniale, quod stare potest cum verâ Confessione, & Contritione requiri ad valorem Sacramenti, non invalidatur Sacramentum: ergo &c.

SECTIO III.

Solvuntur Opposita.

P. I.

Obijecies primò, contra primam Conclusionem. Potest aliquando fieri confessio non integra materialiter, quod species, & numerum peccatorum pro loco habito penitentis: ergo &c. Probat Antecedens: Quando penitentis magnum habet Sanctorum existimationem apud confessarium, & alios, si committat peccatum mortale, potest confiteri venialis, & tacere mortalia: ergo &c. Probat Antecedens. Plus amitteret ille penitentis quod suam famam, & existimationem, quam perderet alius, cui ob revelationem peccati penitentis apud Confessarium, prudentissime imminaret grave detrimentum in pecunia, aut re familiari, cum bonum famæ estimabili sit bono pecuniae atque quando prudenter imminaret alteri detrimentum in pecunia, aut re familiari, non teneretur penitentis illud peccatum declarare confessio: ergo &c.

Rep. nego Antecedens: ad probat nego Antecedens. Ad probat dist. Mai plus amitteret ratione oneris intrinsecum Sacramento, concedo: extrinseci, nego Maj. & permisâ Min. nego Consequenti. Ratio est, quia ex institutione Sacramenti penitentiae, non tenentur fideles ad onera Sacramento extrinseca, sed ad intrinseca, ex num. 123. illud autem detrimentum famæ penitentis apud confessarium, est onus intrinsecum Sacramentum,